

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

KARAHAN / TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru N°11117/07)

KARAR

STRAZBURG

25 Mart 2014

İşbu karar Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup bazı şekli değişikliklere tabi tutulabilir.

Karahan / Türkiye Davası'nda,

Başkan

Guido Raimondi,

Yargıçlar

Işıl Karakaş,

Peer Lorenzen,

András Sajó,

Nebojša Vučinić,

Helen Keller,

Egidijus Kūris,

ve *Daire Yazı İşleri Müdürü* Stanley Naismith'in katılımıyla Daire olarak toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Daire), 18 Şubat 2014 tarihinde yapılan müzakereler sonrasında, aynı tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan (No. 11117/07) davanın temelinde, Türk vatandaşı olan Fuat Karahan ("başvuran"), 9 Mart 2007 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuru bulunmaktadır.

2. Başvuran, Diyarbakır'da görev yapan Avukat R. Yalçındağ Baydemir tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Özellikle başvuran, Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiğini iddia etmektedir.

4. Başvuru, 14 Mayıs 2012 tarihinde, Hükümete tebliğ edilmiştir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

5. Başvuran 1973 doğumludur ve Mardin’de ikamet etmektedir.

6. Başvurunun kendine özgü koşulları, başvuran tarafından ifade edildiği şekilde aşağıdaki gibi özetlenebilir.

A. 2 Nisan 2006 Tarihli Gösteri ve Başvuranın Hastaneye Kaldırılması

7. Yasadışı olarak yapılan mitingler ve gösteriler, 2 Nisan 2006 tarihinde Nusaybin’de gerçekleştirilmiştir. Hükümete göre, bu olaylar sırasında göstericiler sokaklarda barikat kurmuş ve aralarından bazıları polislerin ve araçların üzerine molotof kokteyli atmışlardır.

8. Polis memuru ve nöbetçi doktor tarafından düzenlenen ve birlikte imzalanan tutanağa göre, aynı gün, başvuranın ilk tedavisi Nusaybin Devlet Hastanesi Acil Servisi’nde yapılmış ve Mardin Devlet Hastanesi’ne sevk edilmiştir. Somut olayda, tutanağın ilgili kısımları aşağıdaki gibidir:

“02/04/2006 tarihinde, saat 13.00 sularında, bölgemizde meydana gelen olaylar nedeniyle Nusaybin Devlet Hastanesi kabul edilen Hüseyin’in oğlu (...) 30 yaşındaki Fuat Karahan, [aldığı] ilk tedavisinin ardından sağlık raporunu elde etmiştir. Fuat Karahan’ın M.D.H.’ye sevk edilmesi [Mardin Devlet Hastanesi] nedeniyle ifadesinin alınması mümkün olmamıştır. Mevcut tutanak, bizler tarafından yani polis memuru M.A.T. ile nöbetçi doktor M.A. tarafından 02/04/2006 tarihinde (...) saat 13.00’da düzenlenmiş ve imzalanmıştır.

9. Nusaybin Hastanesi’nde başvuranın muayene edilmesinin ardından düzenlenen sağlık raporunda, birçok lezyonlar olduğu yani çenenin sağ kısmında ve yüzünde yaralar, sol dizin üst kısmında 5 cm’lik bir morluk, sağ dizin üst kısmında 2 cm’lik morluk, ayak bileğinde 2 cm’lik bir

yara ve başvurana göre başında 2 cm'lik yara ile şişlik bulunduğu belirtilmektedir.

10. Polis, 3 Nisan 2006 tarihinde, mahkeme tarafından atanan bir avukatın refakatinde mağdur ve sanık olarak başvuranın ifadesini almıştır. Alınan bu ifadeye göre, olay günü, meydana gelen gösteriler Nusaybin sokaklarında gerçekleşmektedir. Başvuran, olay günü, saat 13.00 sularında evinde sunucu H.K.'nın programını televizyonda izlerken bir grup polisin taş atarak pencerelerinin camlarını kırdıklarını beyan etmiştir. Başvuran, bu nedenle camından dışarı baktığını, polisler arasında bulunan İ.K.'yı tanıdığını ve polislere kapıyı açacağını söylediğini eklemiştir. Ardından başvuran, resmi üniformalı polislerin ellerinde silahlarla evine girdiklerini kendisini kapının önüne çıkardıklarını, silahların dipçigiyle vurduklarını ve tekmelediklerini ifade etmiştir. Başvuran, polislerden birinin meslektaşına ilgiliyi tanıdığını, marangoz olduğunu ve "bu tür bir şeyi" yapmayacağını söylediğini belirtmiştir. Sonuç olarak, başvuran aldığı darbeler sonucu bilincini kaybettiğini, komşuları tarafından hastaneye kaldırıldığını ve polis memuru İ.K.'nın diğer polislere tekme atmayı bırakmaları veya kendisinin de ayrıca tekme attığı konusunda hiçbir şey hatırlamadığını dile getirmiştir.

B. Başvuranın Şikâyeti ve Bu Şikâyete İlişkin Verilen Cevap

11. Başvuran, 5 Nisan 2006 tarihinde, polisler tarafından darp edilmesi nedeniyle suç duyurusunda bulunmuştur. Yaptığı suç duyurusunda başvuran; olay günü polislerden birini tespit ettiğini ve diğerlerini de sima olarak tanıdığını, polislerin camlarını kırdıklarını ve ağır yaralanacak kadar darp edildiğini belirtmektedir. Başvuran, hiçbir şekilde gösterilere katılmadığını ve polisler tarafından boş yere darp edildiğini ifade etmektedir. Ayrıca, başvuran gözü altına alındığı sırada polislerin kendisine hakaret ettiğini ileri sürmektedir. Sonuç olarak, başvuran ayrıca maddi

olarak zarara uğradığını ve darp edilmesi nedeniyle bir süre çalışmadığını iddia etmektedir.

12. Nusaybin Cumhuriyet Başsavcılığı, aynı gün, olay yerinin keşfi için başvuranın evine gitmiştir. Yapılan keşif sırasında, sokağa bakan pencerenin üzerinde duran cam parçacıklarının bulunduğu tespit edilmiştir. Diğer taraftan savcı, pencerenin önünde suyun sızmasına engel olacak herhangi bir koruma bulunmamasına rağmen, 4 Nisan 2006 tarihinde meydana gelen fırtınayla karışık yağın yağmur nedeniyle yağmur suyunun evin içine girmediğini tespit etmiştir. Savcı, başvuranın iddiasının aksine, polisler tarafından 2 Nisan 2006 tarihinde camların kırılmadığının anlaşıldığı sonucuna varmıştır; Savcıya göre, bu camlar 4 Nisan 2006 tarihinde yağın yağmurdan sonra ve kendisinin olay yerine ulaşmadan önce kırılmıştır.

13. Nusaybin Cumhuriyet Başsavcılığı, belirtilmeyen bir tarihte, polisler hakkında ceza soruşturmasının açılmasına izin verilmesi amacıyla, soruşturma dosyasını Nusaybin Kaymakamlığı'na göndermiştir.

14. Nusaybin Kaymakamlığı'nın talebi üzerine, 16 Haziran 2006 tarihinde, Mardin Valiliği soruşturma için Polis Müfettişi C.Ç.'yi görevlendirmiştir.

15. Başvuranın ifadesi, 21 Haziran 2006 tarihinde, ön soruşturma çerçevesinde alınmıştır. İlgili, daha önceki iddialarını yinelemiştir.

16. Ayrıca polis İ.K.'nın ifadesi aynı gün alınmıştır. Polis İ.K., mağaza sahiplerinin kepenk kapatma eylemi yapmaları nedeniyle keşif amacıyla, başvuranın evi yerine başka bir bölgeye götürüldüğünü savunmuştur. Polis İ.K., yüzü maskeli göstericilerin yasadışı sloganlar attıklarını ve yukarıda belirtilen keşif işlemi sırasında sokaktaki lastikleri yaktıklarını, kendisinin müdahale ettiğini, göstericiler tarafından atılan taşlarla yaralandığını, meslektaşlarının kendisini hastaneye götürdüklerini ve oluşan yaralar nedeniyle doktor tarafından düzenlenen üç günlük iş göremezlik raporu verildiğini dile getirmiştir.

17. Ayrıca ön soruşturma çerçevesinde, diğer iki polis N.A. ile E.G.'nin ifadeleri, 23 Haziran 2006 tarihinde alınmıştır. Söz konusu iki polis, polis İ.K.'nın verdiği ifadeyi onaylamıştır.

18. Nusaybin Kaymakamlığı, 30 Haziran 2006 tarihli bir kararla, başvuranın iddialarının çelişkili olduğu gerekçesiyle, söz konusu polisler hakkında ceza soruşturması açılmasına izin vermemiştir. Kaymakamlık kararında, başvuranın evinin yakınında meydana gelen bir olay olmadığı, başvuranın evine giren polisler arasında bulunan polis İ.K.'nın olaylar sırasında başka bir bölgede görevli olduğu ve söz konusu polisin atılan taşlar nedeniyle yaralandığı ve hastaneye kaldırıldığı belirtilmektedir.

19. Başvuran, 10 Temmuz 2006 tarihinde, Diyarbakır Bölge İdare Mahkemesi önünde bu karara itiraz etmiştir.

20. Nusaybin Cumhuriyet Başsavcılığı, 17 Temmuz 2006 tarihinde, kaymakamlık kararına dayanarak kovuşturmaya yer olmadığına dair karar vermiştir.

21. Diyarbakır Bölge İdare Mahkemesi, 13 Eylül 2006 tarihinde, kaymakamlık kararını onaylamıştır.

C. Başvuranın Gösteriye Katılması Nedeniyle Hakkında Açılan Dava

22. Sunulan belgeler konusunda, belirtilmeyen bir tarihte, Nusaybin Cumhuriyet Başsavcılığı, yasadışı bir gösteriye katılmaları nedeniyle başvuranın da aralarında bulunduğu 28 kişi hakkında ceza davası açmıştır. Savcı, 11 Nisan 2006 tarihinde, ilgiliye ilişkin soruşturma dosyasını Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'na göndermiştir.

23. Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı, 10 Mayıs 2006 tarihinde, başvuranın özellikle diğer görevliler ve yasadışı silahlı bir örgüt tarafından maddi olarak karşılanan kanuna aykırı bir gösteriye katılması suçundan açılan ceza davası çerçevesinde kovuşturmaya yer olmadığına dair karar vermiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK VE UYGULANMASI

24. Somut olayda, toplantı ve gösteri yürüyüşlerine ilişkin 2911 sayılı Kanun ve ilgili kanun hükümleri, *Kop/Türkiye Kararı*’nda belirtilmektedir (no. 12728/05, § 15, 20 Ekim 2009).

25. 2 Aralık 1999 tarihinde yürürlüğe giren Memurlar ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılaması hakkında 4483 sayılı Kanun’un 9. maddesinde, suçlanan bir görevli ve savcılıklar tarafından belirtilen ceza kovuşturmalarının açılması talepleri hakkında yetkili idari makamlarca verilen kararlara on gün içerisinde itiraz edilebileceği öngörülmektedir. Ayrıca kanun maddesinde, idari mahkemelerin bu tür itirazları kabul etmek için tek yetkili makam oldukları ve kararlarının nihai olduğu öngörülmektedir.

26. Soruşturma açılmasının reddine ilişkin idari mahkeme kararının verilmesi halinde, aynı kanunda bu karar idari mahkeme hâkimleri tarafından onaylanmasından sonra, savcılığın tutumu hâkimlerin tutumuna bağlıdır ve yalnızca davaya ilişkin takipsizlik kararı verebileceği öngörülmektedir. Burada, söz konusu olan idari mahkemenin nihai kararını onaylamakla yetinilen tamamen resmi bir işlemdir.

Uygulamada, savcıların, bir devlet memuru aleyhine kovuşturma açılması taleplerine karşı yapılan itirazın ardından “kovuşturmaya yer olmadığına dair karar” verebildikleri görülmektedir. Bu şekilde verilen kovuşturmaya yer olmadığına dair kararları, geçersizdir ve bu kararlara karşı teorik olarak açılan, itiraza ilişkin ceza yolu, idari makam tarafından verilen soruşturma açılmasının reddi kararına rağmen ceza kovuşturmalarının açılmasına imkân vermemektedir. Yargıtay Ceza Dairelerinin tutumu, bu uygulamayı onamaktadır (Bk, örneğin, yüksek mahkemenin 10 Mayıs 2006 tarihli No. 2006/10703 ve 4 Ekim 2006 tarihli No. 2006/14865 Kararlar):

“4483 sayılı (...) Kanun kapsamı içerisindeki görevliler ve suçlar bakımından ceza soruşturması açılabilmesi "izin koşuluna" bağlanmıştır. 4483 sayılı Kanunun 4. maddesi uyarınca Cumhuriyet Savcıları, bu kanun kapsamındaki suçlarla ilgili olarak bir ihbar veya şikâyet aldıklarında (...) ivedilikle toplanması gerekli ve kaybolma ihtimali bulunan delilleri tespitten başka hiçbir işlem yapmayarak ilgili merciden soruşturma izni isterler. (...) Başka bir anlatımla 4483 sayılı Yasa hükümleri uyarınca gerekli soruşturma izninin alınamaması halinde ceza soruşturması başlamadığı için, suç islendiği yolunda yapılmış olan ihbar veya şikâyetler hakkında işlem veya inceleme yapılmasına yer olmadığı" kararı verilebilecek ise de, CMK'nın 172. maddesinde belirtildiği anlamda "kovuşturmaya yer olmadığı kararı" verilemeyecektir. Soruşturma ve kovuşturmaya yer olmadığına ilişkin karara karşı itiraz mercinin "incelemeye yer olmadığına" karar vermek yerine itirazı incelemek suretiyle red kararı vermiş olması yasa dışıdır (...)"

27. 4778 sayılı Çeşitli Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun'un 2 Ocak 2003 tarihinde yürürlüğe girişine kadar, yukarıda bahsi geçen usul, hapis cezası ile mahkumiyet sonucu doğuran suçüstü hali durumları hariç olmak üzere, kamu görevlilerinin görevlerini yerine getirirken işledikleri her türlü suça uygulanmaktaydı. Söz konusu tarihten bu yana, 4483 sayılı Kanun'un 2. maddesine göre, devlet memurları tarafından kötü muameleye (Eski Ceza Kanunu'nun 243. maddesi ve 26 Eylül 2004 tarihli Yeni Ceza Kanunu'nun 94 ve 95. maddeleri) ve aşırı güç kullanımına (Eski Ceza Kanunu'nun 245. maddesi ve Yeni Ceza Kanunu'nun 256. maddesi) karşı cezai takibat, 4483 sayılı Kanun'un uygulama alanından çıkarılmışlardır (*Çamcı ve diğerleri / Türkiye*, No. 25172/02, §§ 21-22, 24 Şubat 2009).

28. Hâlihazırda, soruşturmadaki bu tür işlemler kamu hukukuyla ilgilidir, dolayısıyla Cumhuriyet savcılarının yetkisindedir.

HUKUKÎ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'NİN 3. İLE 13. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDASI HAKKINDA

29. Başvuran, evinde bulunmasına rağmen yapılan gösteri sırasında polisler tarafından şiddete maruz kaldığını hâlbuki bu gösteriye katılmadığını iddia etmektedir. Ayrıca, başvuran Sözleşme'nin 3. maddesine ilişkin şikâyetinin değerlendirilmesi için etkin bir başvuru yolunun bulunmamasından şikâyet etmektedir. Bu bağlamda, başvuran söz konusu hükmü ve Sözleşme'nin 13. maddesi ileri sürmektedir.

30. Mahkeme, başvuranın şikâyetlerini dikkate alındığında, Sözleşme'nin 3. maddesinin usul yönünden, iddia edilen kötü muameleler hakkında etkin bir soruşturma yürütülmemesinin incelenmesi gerektiği kanaatindedir (Bk., diğerleri arasında, *Karaman ve diğerleri/Türkiye*, No. 60272/08, § 37, 31 Ocak 2012). Söz konusu hüküm aşağıdaki gibidir:

“Hiç kimse işkenceye, insanlık dışı ya da onur kırıcı ceza veya işlemlere tabi tutulamaz”

31. Hükümet, bu iddiayı kabul etmemektedir.

A. Kötü Muamele İddiaları Hakkında

32. Başvuran, iddialarını yinelemektedir.

33. Hükümet, başvuranın söz konusu gösteriye katılmadığını ve Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığının verdiği kovuşturmaya yer olmadığına dair kararında bu iddianın kabul edildiğini belirtmektedir.

34. Hükümet, polis memuru İ.K.'nın ifadesine atıfta bulunarak, başvuranın kendisine uygulanan şiddet iddiasının bir dayanağının bulunmadığını beyan etmektedir. Diğer taraftan, Hükümet aşırı derecede darp edildiğini iddia eden bir kişi için, ilgilide ciddi olarak yaraların bulunmadığını değerlendirmektedir. Hükümet, *İrlanda/Birleşik Krallık Davası*'nda (18 Ocak 1978, § 162, seri A No. 25) Mahkeme İçtihadı'na atıfta bulunarak, başvuranın bedeninde teşhis edilen yaraların, Sözleşme'nin

3. maddesi alanına girmemesi nedeniyle asgari önem düzeyini aşmadığını savunmaktadır.

35. Diğer taraftan, Hükümet başvuranın sağlık raporunda belirtilen yaraların tespitiyle ilgili olarak itirazda bulunmamıştır.

36. Hükümet, başvuranın sağlık raporunu ve teşhis edilen yaraların varlığının gerçekliğini söz konusu etmese dahi, Mahkeme, ilgilinin kötü muamele iddialarını destekler ve yaraların nedeniyle ilgili olarak şüpheleri giderecek nitelikte yeterince delil unsuru sunmadığını tespit etmektedir.

37. Sonuç olarak Sözleşme'nin 3. maddesinin esas yönünden olan başvuranın şikâyeti, açıkça dayanaktan yoksundur ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. ile 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

B. Yürütülen Soruşturmanın Etkin Niteliği Hakkında

38. Başvuran, iddialarını yinelemektedir.

39. Hükümet, Nusaybin Kaymakamlığı kararında, Diyarbakır Bölge İdare Mahkemesi önünde adli denetim konusu edildiğini ve başvuranın maruz kaldığı şiddet kullanımı iddiaları hakkında yürütülen soruşturmanın etkin olduğunu gözlemlemektedir. Ancak, Hükümet, soruşturmanın etkin niteliği hakkında sergilediği tutum nedeniyle idari soruşturmayı yürüten Polis Müfettişi C.Ç.'nin olası etkisinin bilincinde olduğunu dile getirmektedir. Dolayısıyla, Hükümet başvuranın iddia ettiği kötü muamelelerinin dayanaksız kalması nedeniyle, makamların daha derin soruşturmalar yürütmeleri gerektiği konusunda herhangi bir esas bulunmadığını değerlendirmektedir.

1. Kabul Edilebilirlik Hakkında

40. Hükümet, herhangi bir kabul edilemezlik itirazı tespit etmemektedir.

41. Sözleşme'nin 3. maddesinin usul yönünden olan şikâyetin, Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrası anlamında, açıkça dayanaktan yoksun olduğunu ve herhangi bir kabul edilemezlik gerekçesiyle örtüşmediğini tespit eden Mahkeme kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

2. Esas Hakkında

42. Bir şahıs, polisin veya Devlet'in farklı birimlerinin gözetimi altındayken Sözleşme'nin 3. maddesine aykırı yasadışı ağır istismarlara uğradığını iddia ederse, Mahkeme, « (...) yetki alan[ı] içinde bulunan herkesin, bu Sözleşme'[de] açıklanan hak ve özgürlüklerden yararlanmaları nı sağlayan» Sözleşme'nin 1. maddesi tarafından Devlet'e yüklenen genel sorumlulukla birlikte değerlendirilen 3. maddenin, dolaylı olarak resmi ve etkin bir soruşturma gerektirdiğini hatırlatmaktadır (*Assenov ve Diğerleri / Bulgaristan*, 28 Ekim 1998, §§ 102-103, *Hüküm ve Karar Derlemeleri* 1998-VIII, ve *Ay / Türkiye*, No. 30951/96, §§ 59-60, 22 Mart 2005). Bu soruşturma, sorumluların belirlenmesi ve cezalandırılmaları na olanak sağlayabilmelidir. Mahkemeye göre, soruşturma bu şekilde gerçekleştirilmiyorsa, temel önemine rağmen aşağılayıcı veya insanlık dışı muamele ya da cezaların ve işkencenin genel ve kanuni olarak yasaklanması, uygulamada etkili olmayacaktır ve cezai sorumluluktan büyük oranda muaf tutulan Devlet görevlilerinin, gözetimlerinde olan kişilerin haklarına bazı durumlarda saygı duymamaları mümkün olacaktır (*Khachiev ve Akaieva / Rusya*, No. 57942/00 ve No. 57945/00, § 177, 24 Şubat 2005 ve *Menecheva / Rusya*, No. 59261/00, § 67, AİHM 2006-III).

43. Mevcut davada, Mahkeme başvuruda oluşan yaraların nedeniyle ilgili olarak, bir takım karmaşıklık bulunduğunu dikkate almıştır; Mahkeme, kendisine sunulan bütün delilleri göz önüne aldığı anda, söz konusu yaraların

polis tarafından uygulanan şiddet nedeniyle olup-olmadığı konusunu doğru bir şekilde belirlemek için, dahası polislerin 2 Nisan 2006 tarihinde ilgilinin evine girmiş olsalar dahi, yeterince yetkiye sahip olmadığı kanaatindedir. Ancak Mahkeme, başvuranın Nusaybin Hastanesi'ne kaldırıldığını, bir doktorun yaralarını teşhis ettiğini, söz konusu doktorun ve polis memurunun aynı gün düzenlenen bir tutanak imzaladıklarını ve ilgiliye daha uygun bir tedavi verilmesi için Mardin Devlet Hastanesi'ne sevk edildiğini tespit etmektedir.

44. Ayrıca Mahkeme, başvuranın 5 Nisan 2006 tarihinde polisler hakkında suç duyurusunda bulunduğunu tespit etmektedir. Bu bağlamda Mahkeme, Nusaybin Cumhuriyet Başsavcılığının soruşturma başlattığını, aynı gün delil unsurlarını toplamak amacıyla başvuranın evine gittiğini ancak ceza soruşturmasına devam etmediğini ve polisler hakkında ceza soruşturması açılmasına izin verilmesi için, dava dosyasını Nusaybin Kaymakamlığı'na gönderdiğini dikkate almaktadır.

45. Mahkeme, söz konusu polisler hakkında ceza soruşturmalarının açılmasına izin verilmesiyle ilgili olarak, Cumhuriyet Başsavcılığının yetkili kaymakamlığa yaptığı başvuruya ilişkin olarak, 2 Ocak 2003 tarihinde 4778 sayılı Kanun değişikliğinin yürürlüğe girmesinden bu yana, kötü muameleler ve Devlet memurları tarafından uygulanan şiddet için kovuşturmaların kamu hukukuyla ilgili olduğunu dikkate almaktadır. Aslında somut olayın koşullarında, ihtilafli olayların ve eylemlerin 2 Nisan 2006 tarihinde meydana gelmesi nedeniyle, yapılan soruşturma 4778 sayılı Kanunla değişikliğe uğradığı gibi 4483 sayılı Kanun'un 2. maddesi uyarınca Cumhuriyet savcılarının yetkisindedir (yukarıdaki 26. paragraf). Mahkeme, 4483 sayılı Kanuna getirilen değişikliğin kabul edilmemesinin, başvuranların kötü muamelelere maruz kaldıklarını iddia etmelerine ilişkin esas olayların değerlendirmesinin engellendiği kanaatindedir. Bu bağlamda, Mahkeme idari mahkemeler tarafından benzer koşullarda yürütülen soruşturmanın, bağımsız bir mahkemece yürütülen bir soruşturma olarak

değerlendirilemeyeceğine ilişkin yerleşik içtihadını hatırlatmaktadır (Bk., örneğin, *Nazif Yavuz / Türkiye*, No. 69912/01, § 49, 12 Ocak 2006, *Ümit Gül / Türkiye*, No. 7880/02, §§ 53-57, 29 Eylül 2009, ve *Mete ve diğerleri / Türkiye*, No. 294/08, § 114, 4 Ekim 2011).

46. Dolayısıyla, Mahkeme usul yönünden Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmıştır.

II. SÖZLEŞME'NİN 5. VE 8. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

47. Ayrıca başvuran, genel bir şekilde Sözleşme'nin 5. ve 8. maddelerinin ihlal edildiğinden şikâyet etmektedir. Başvuran, Sözleşme'nin 5. maddesini dikkate alarak, evinin önünde yakalanmasının kanuna aykırı olduğunu öne sürmektedir. Başvuran, Sözleşme'nin 8. maddesi alanında, polislerin pencerelerinin camlarını kırdıklarından ve izin verilmeksizin evine girdiklerinden yakınmaktadır.

48. Mahkeme, başvuranın polislerin evine girmesi ve kendileri tarafından evinin önünde yakalanmasıyla ilgili olarak, söz konusu iddialarını destekler nitelikte yeterince delil sunmadığını gözlemlemektedir.

49. Sonuç olarak, bu şikâyetler açıkça dayanaktan yoksundur ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. ile 4. fıkraları uyarınca reddedilmelidir.

III. SÖZLEŞME'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

50. Sözleşme'nin 41. maddesi uyarınca,

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf'ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıabiliyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.

A. Tazminat

51. Başvuran, maddi tazminat olarak 3.000 Avro ve maruz kaldığı manevi zarar için 18.000 Avro talep etmektedir.

52. Hükümet, bu talepleri kabul etmemektedir.

53. Mahkeme, iddia edilen maddi zarar ile tespit edilen ihlal arasında nedensellik bağı görmemekte ve bu talebi reddetmektedir. Buna karşın, Mahkeme, hakkaniyete uygun olarak, başvurana maruz kaldığı manevi zarar için 5000 Avro ödenmesinin uygun olacağı kanaatindedir.

B. Masraf ve Giderler

54. Ayrıca başvuran, Mahkeme önünde yapılan masraf ve giderler için 6.383 Avro talep etmektedir. Bu meblağın 5.968 Avro'su avukatlık ücretine ve 415 Avro'su ise Mahkeme önündeki yargılama sırasında yapılan posta ile çeviri masraflarına gitmektedir. Başvuran, talebine dayanarak Diyarbakır Barosu Avukatlık Asgari Ücret Tarifesi, çeviri masraflarıyla ilgili olarak bir makbuz ve avukatı tarafından düzenlenen masraf ve çalışmaya ilişkin fatura sunmuştur.

55. Hükümet, bu talebin desteklenmediği kanaatindedir ve Mahkeme'yi bu talebi reddetmeye davet etmektedir.

56. Mahkeme İçtihadı'na göre, başvuran masraf ve giderlerinin ödemesini yalnızca ödeme oranının makul niteliği, gerekliliği ve gerçekliğinin değerlendirildiği takdirde elde edebilir. Mahkeme, sahip olduğu belgeleri ve yukarıda belirtilen kriterleri dikkate alarak, başvurana tüm masraf ve giderler için 2.500 Avro ödenmesinin makul olduğu kanaatindedir.

C. Gecikme Faizi

57. AİHM, gecikme faizi olarak Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faizlerine uyguladığı faiz oranına üç puan eklenerek elde edilecek oranın uygun olduğu sonucuna varmaktadır.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun, Sözleşme'nin 3. maddesinin usul yönünden olan başvuranın şikâyetiyle ilgili olarak kabul edilebilir, geri kalan kısım içinse kabul edilemez olduğuna;
2. Usul yönünden Sözleşme'nin 3. maddesinin ihlal edildiğine;
3. a) Sözleşme'nin 44 § 2 maddesine uygun olarak; davalı Devletin kararın kesinleştiği tarihten başlamak üzere üç ay içerisinde, ödeme tarihinde geçerli olan döviz kuru üzerinden Türk lirasına çevrilmek üzere aşağıdaki miktarları ödemekle yükümlü olduğuna;
 - i. ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere, manevi tazminat olarak başvurana 5.000 Avro (beş bin Avro),
 - ii. ödenmesi gereken her türlü vergi tutarı hariç olmak üzere, masraf ve giderler için 2.500 Avro (iki bin beş yüz Avro),
- b) Söz konusu sürenin bittiği tarihten başlayarak ödemenin yapıldığı tarihe kadar Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;
4. Adil tazmine ilişkin diğer taleplerin reddine *karar vermiştir*.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş; İçtüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. fıkraları uyarınca 25 Mart 2014 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Stanley Naismith
Yazı İşleri Müdürü

Guido Raimondi
Başkan